

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי

פרשת שלח

תשפ"ד

(שנה ז', גליון מס' 346)

שיעורי הרב אליהו בר חן

e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

**השיעור השבועי עם הרב אליהו בר חן,
מתקיים בכל יום שלישי, בבית הכנסת "כתר תורה" -
ניסנית,
ביישוב ניצן ב'**

זמן תחילת השיעור:

שעון חורף - 19:45

שעון קיץ - 20:00 (כאשר זמן צאת הכוכבים מתארך,

השיעור מתקיים מיד לאחר תפילת ערבית)

לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל:

נא שלחו הודעה, לכתובת k.torat.david@gmail.com

תחת הכותרת "גליון שבועי"

פרשת שלח התשפ"ד

"ראשית ערסתכם, חלה תרימו תרומה"

א. "וידבר יהוה אל משה לאמר. שלח לך אנשים, ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל, איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו - כל נשיא בהם. וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי יהוה, כלם אנשים - ראשי בני ישראל המה", (במדבר, יג', א' - ג').

"וינעפלו לעלות אל ראש הקר, וארון ברית יהוה ומשה - לא משו מקרב המחנה. וירד העמלקי והכנעני הישב בקר ההוא, ויכוס, ויכתום עד החרמה", (במדבר, יד', מדי' - מה').

"וידבר יהוה אל משה, לאמר. דבר אל בני ישראל, ואמרת אליהם, בבאכם אל הארץ - אשר אני מביא אתכם שמה. והיה באכלכם מלחם הארץ, תרימו תרומה ליהוה. ראשית ערסתכם, חלה תרימו תרומה, כתרומת גרן כן תרימו אתה. מראשית ערסתיכם, תתנו ליהוה - תרומה לדרתיכם", (במדבר, טו', יז' - כא').

"והיה לכם לציצת, וראיתם אתו, וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים אחריהם", (במדבר, טו' - לט').

ב. על מאמר הכתוב בפרשתן¹, "ראשית ערסתכם, חלה תרימו תרומה, כתרומת גרן כן תרימו אתה", כתב הגה"ק בעל "מגן אברהם" זיע"א²:

שמילת "ערסתכם", היא מלשון ערש ומיטה.

ומילת "חלה", היא מלשון תפילה,

¹ במדבר, טו' - כ'.

² להגה"ק רבינו אברהם טברסקי זיע"א.

בפירושו על התורה, לפרשתן.

וכמאמר הכתוב ³, "וַיִּחַל מִשֵּׁה".

והמילים "תְּרִימוּ תְרוּמָה", הינם מלשון יראה ורוממות.

והיינו, שבמאמר זה, מצווה אותנו התורה הקדושה:

שכאשר מתעורר האדם משנתו, הדבר הראשון שהוא צריך לקיים בעצמו,

הוא, תפילה מתוך תחנונים וכובד ראש,

בכדי שיראה את מלכותו יתברך בעולם, ויקבל יראה מלפניו יתברך,

וממילא, יזכה להתקדש ולהתרום בעבודת ה'.

וכעין זה, כתב הגה"ק רבינו צבי אלימלך שפירא זיע"א מדינוב ⁴, יעויין שם.

ג. על מאמר הכתוב ⁵, "צו אֶת אֶהָרֹן וְאֶת בְּנָיו, לֵאמֹר, זֹאת תִּזְרֹת הָעֹלָה, הוּא

הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כֹּל הַלֵּלָה עַד הַבֶּקֶר, וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּוָּקֵד בּוֹ", כתב

רש"י הקדוש:

"אין צו', אלא זירוז,

ביותר צריך לזרז, במקום שיש חסרון כיס".

וביאר בזה, הגה"ק בעל "בת עין" זיע"א:

"⁶ הנה, לפרש כל זה על דרך המוסר ועבודה ל-ה',

נקדים תחילה מאמר אבי זללה"ה, על מאמר חכמינו ז"ל ⁷, 'אתם קרויין אדם,

ואין אומות העולם קרויין אדם', פירוש -

³ שמות, לב' - יא'.

⁴ בספרו הקדוש "אגרא דכלה", על פרשתן.

⁵ ויקרא, ו' - ב'.

⁶ לשונו הקדוש והטהור, הועתק כאן במעט שינויי לשון, למען ירוץ הקורא בהם.

⁷ יבמות, סא' ע"א.

בבא מציעא, קיד' ע"ב.

כריתות, ו' ע"ב.

אומות העולם, עוסקין רק בבחינת גשמיות, אכילה ושתייה ושאר תאוות גשמיות, שאיננו עיקר, רק בחינת דמיון, כ-קוף בפני אדם⁸, נקראים בחינת 'דם', לשון דמיון. אבל מי שקרויין אדם, שמדבקים כל הבחינת גשמיות ל-ה', בחינת אל"ף, בחינת אלופו של עולם, ונתחבר אות א' לבחינת 'דם', נעשה 'אדם', בחינת⁹, 'וְאִתְּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים בְּלִבְכֶם הַיּוֹם'. והנה, כתיב¹⁰, 'לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם', ודרשו רבותינו ז"ל¹¹, 'לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם', וביאור העניין, הוא - כי כשיאכל קודם התפילה, ויעסוק בבחינת תאוות גשמיות, יתטמטם לבו מאוד, ולא יוכל לדבק את עצמו לבחינת קדושה, ויהיה בחינת 'דם', כנ"ל. לכן, עצתו הוא, שיתפלל תחילה וידבק עצמו ל-ה', לבחינת אלף - אלופו של עולם תחילה, ואחר כך, יאכל את אכילת הגשמיות בכוונה ל-ה', לחזק את גופו לעבודתו יתברך. ובזה, יהיה נעשה מבחינת אכילה, בחינת 'דם', כסא ומכון, לבחינת קדושה, בחינת אלף, ויהיה אדם בשלמות. וזהו שאמר הכתוב¹², 'וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת, כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוֹ, מְלַמְעָלָה' -

⁸ בבא בתרא, נח' ע"א.

⁹ דברים, ד' - ד'.

¹⁰ ויקרא, יט' - כו'.

¹¹ ברכות, י' ע"ב.

¹² יחזקאל, א' - כו'.

היינו, שבחינת אדם בשלמותו, הוא, כאשר הקדושה אשר הוא בחינת אֶלֶף, הוא למעלה,

ובתחילה, על בחינת כסא, בחינת דם, הוא אכילת גשמיות, הנקראת כסא להקדושה, כנ"ל.

והנה, בחינת תפילה, בחינת אֶלֶף הנ"ל, נקראת בחינת כהן גדול,

ובחינת אכילה, בחינת כסא הנ"ל, נקראת בחינת כהן הדיוט.

וצריך להיות דבוק תמיד בחינת כהן גדול, בחינת אֶלֶף,

ולא לבחינת כהן הדיוט, בחינת כסא הנ"ל, בחינת דם, הנ"ל.

ואם לאו, נקרא כס בלא אֶלֶף, בחינת 'אין הכסא שלם'¹³, חלילה וחס.

גם כשהאכילה היא בכוונה ל-ה' כנ"ל, נקרא כִּס מלא ב-ג', שהוא נרתיק וכסוי לבחינת קדושה,

אבל, כשאינה בשלמות, נקרא כס חסר, בלא ג', ונקרא 'חסרון כִּס'.

ולזה רמז רש"י זללה"ה, באמרו: ביותר צריך זירוז, במקום שיש חסרון כִּס -

לְרַמֵּז, שיהיה בחינת כסא בשלמות,

היינו, שתהיה האכילה בכוונה ל-ה', ובהתחברות לבחינת תפילה מקודם כנ"ל, ואז יתמלא בחינת כִּס כנ"ל.

וזהו מרומז בפסוק¹⁴, 'צו אֶת אֶהְרֹן וְאֶת בְּנָיו, פִּירוֹשׁ -

'צו, לשון התחברות,

שיחבר בחינת אהרן, בחינת כהן גדול, בחינת אֶלֶף הנ"ל,

לבחינת כהן הדיוט, בחינת בניו של אהרן, בחינת אכילה גשמיות כנ"ל.

ילאמר, זאת תורת העֶלְהָה, היא העֶלְהָה על מוקְדָּה' וגו', פירוש -

יעֶלְהָה', מרמז לבחינת תפילה, שהיא כולה ל-ה'¹⁵,

¹³ רש"י, שמות, יז' - טז'.

¹⁴ ויקרא, ו' - ב'.

כי בחינת אכילה בכוונה ל-ה', נקראת בחינת שלמים, שיש בה אכילה לכהנים ולבעלים ¹⁶.

אבל התפילה, שהיא כולה ל-ה', נקראת בחינת 'עלה'.

ומזהיר הכתוב, שתהיה בבחינת 'העלה על מוקדה' -

היינו, בבחינת הכנעה, מלשון קיד"ה והשתחויה,

בחינת תפילה בהכנעה,

ואחר כך תהיה בבחינת שלמים, שהיא אכילה בכוונה ל-ה', כנ"ל.

וזהו ביאור ¹⁷, 'יראשית ערסתכם, חלה תרימו תרומה, כתרומת גרן כן תרימו אתה', פירוש -

שקודם 'ערסתכם', בחינת אכילה, תהיה תחילה בחינת חל"ה ותפילה ל-ה',

והוא, מלשון 'ויחל משה' ¹⁸.

גם 'חלה', לשון 'יראה', מלשון ¹⁹, 'חילו מפניו כל הארץ' -

שתהיה תפילה באימה ויראה ל-ה', תחילה,

ואחר כך, יאכל עריסתו ופתו בכוונה ל-ה', ויהיה כסא ל-ה'.

יהי רצון, שנזכה לזה, אמן כן יהי רצון".

ד. ומדבריו הקדושים של רבינו זיע"א, נמצינו למדים:

א. אומות העולם, הרי הם בבחינת ים, שכן כל ימיהם עסוקים בעניינים גשמיים.

¹⁵ ויקרא, א' - יג'.

¹⁶ ויקרא, ז' - לד'.

¹⁷ במדבר, טו' - כ'.

¹⁸ שמות, לב' - יא'.

¹⁹ תהילים, צו' - ט'.

- ב. לעומת זאת, עם ישראל, הרי הם בבחינת אדם, שכן הם מדבקים את ענייניהם הגשמיים לרוחניות.
- ג. האוכל קודם תפילתו, או שעוסק בדברים שעניינם גשמיות קודם לתפילתו, הרי הוא נעשה כשאר אומות העולם²⁰.
- ד. לעומת זאת, המתפלל קודם אכילתו, וכמו כן המתפלל קודם ענייניו הגשמיים, הרי הוא מתעלה לבחינת אדם.
- ה. עניין תפילה, המקשרת את האדם ל-אלו של עולם, הרי היא בבחינת כהן גדול.
- ו. ענייני אכילה, אשר היא בבחינת כסא, נקראת בשם כהן הדיוט.
- ז. המקיים את עסקיו הגשמיים כדבעי, והיינו בהקדמת עסקיו הרוחניים, גורם שיהיה הכסא שלם.
- ח. המקיים את עסקיו הגשמיים כדבעי, והיינו בהקדמת עסקיו הרוחניים, גורם להיות כיס ונרתיק לשמירת הקדושה.
- ו. חלילה וחס, המבטלו, גורם לבחינת "חסרון כיס".
- ט. תפקידו של האדם בעולם הזה, לחבר את בחינת כהן גדול - והיינו ענייניו הרוחניים, עם בחינת כהן הדיוט - והיינו ענייניו הגשמיים, אל הקדושה.
- י. במאמר הכתוב בפרשתן²¹, "וְרֵאשִׁית עֲרֹסְתֶיכֶם חֻלָּה", למדנו:
שקודם האכילה, צריך האדם להתקדש בתפילה,
וכמו כן, שהתפילה צריכה להיעשות באימה וביראה,
ואזי, יהיה הכסא שלם.
- והנה, מ-ב' הפירושים אשר נתבארו בעניין "חֻלָּה", נמצינו למדים, **שלשון "חֻלָּה"**
מלמד על דבר מרומם ונעלה:
- א. **שכן, על ידי התפילה, מקדש האדם את ענייניו הגשמיים.**

²⁰ ועיין עוד בזה, מה שיתבאר בסיעתא דשמיא, להלן באות י' סעיף קטן ב'.

²¹ במדבר, טו' - כ'.

ב. שמכיוון שהתפילה צריכה להיעשות באימה וביראה, הרי היא בבחינת "דברים העומדים ברומו של עולם",

וכדרשת רבותינו ז"ל²², על מאמר הכתוב²³, "סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכוּן, כָּרִם זָלוּת לְבָנֵי אָדָם".

ברם, עוד נמצינו למדים:

שמעלת תפילה אמיתית, שייכת אך ורק אצל עם ישראל,

שכן, על ידי תפילתם הם מתקשרים בבחינת א' ל-אלופו של עולם,

וממילא, הם מקדשים את ענייניהם הגשמיים, אשר הם בבחינת "דם",

וביחד, הם יוצרים להם ומתאימים להם את השם "אדם".

ה. בהלכות חלה²⁴, כתב ה"שולחן ערוך":

"אין חיב בחלה, אלא חמשת מיני תבואה.

ואין חיב, אלא חמשת רבעים.

ומדה שחמשת מ"ג ביצים וחמש ביצה, ממלאים אותה קמח, ואותו קמח הוא שיעור חלה.

וכשממלאים המדה קמח, תהיה מחוקה ולא גדושה ...

ומשקל חמשת רבעים קמח, הוא תק"כ דרה"ם²⁵, מקמח חטים שבמזרים".

²² ברכות, ו' ע"ב.

²³ תהילים, יב' - ט'.

²⁴ יו"ד, ס"י שכד', ס"א.

²⁵ הנה, נתבאר בדברי מרן ה"שולחן ערוך" זיע"א, ד-מג' ביצים וחומש, הם שיעור תקל' דרה"ם.

ובשיעור ה-דרה"ם, מצינו ב' דעות:

א. דעת הגר"ח נאה זיע"א - שהוא 3.2 גרם.

ב. דעת מרן הגר"ע יוסף זיע"א - שהוא 3 גרם.

והנה, לשיעורו של הגר"ח נאה זיע"א:

שיעור העיסה המתחייבת בחלה, היא - 1,664 גרם, ($520 * 3.2 = 1,664$).

ולשיעורו של מרן הגר"ע יוסף זיע"א:

שיעור העיסה המתחייבת בחלה, היא - 1,560 גרם, ($520 * 3 = 1,560$).

ברם, דעת רבינו הרי"ח הטוב זיע"א (בספרו הקדוש "בן איש חי", שנה שניה, פרשת "שמיני"):

שמכיוון שכל ביצה, שווה במשקלה יח' דרה"ם,

אם כן, שיעור מג' ביצים וחומש, אינו תקכ' דרה"ם - כסברת השו"ע,

אלא, תשעז' דרה"ם בקירוב, ($43.2 * 18 = 777.6$).

באופן, שאם נשער את המשקל הנ"ל, על פי דעתו של רבינו הרי"ח הטוב זיע"א, כך הוא המשקל:

א. לפי שיעורו של הגר"ח נאה זיע"א:

שיעור העיסה המתחייבת בחלה, היא, 2,486.4 גרם, ($777 * 3.2 = 2,486.4$).

ב. לפי שיעור מרן הגר"ע יוסף זיע"א:

שיעור העיסה המתחייבת בחלה, היא, 2,331 גרם, ($777 * 3 = 2,331$).

והנה, דברי רבינו הרי"ח הטוב זיע"א, מהווים קושיא עצומה, בדעת מרן ה"שולחן ערוך":

שכן, מכיוון שכל ביצה, היא יח' דרה"ם,

היאך הגיע מרן, לשיעור של תקכ' דרה"ם?

וביאר בזה מרן הגר"ע יוסף זיע"א ("הליכות עולם", חלק ה', עמוד רכד):

דהנה, שיעור המדידה לפי מטבע הדרה"ם, הוא על פי דעת הרמב"ם, וכפי שהביאה מרן השו"ע ב"בית יוסף" (יו"ד, סי' שכד),

והנה, דעת הרמב"ם (בפירוש המשניות, עדויות, פ"א מ"ב), שמשקל הקמח, קל מן משקל המים בשליש,

דהיינו, שביצה וחצי, השוקלת כז' דרה"ם, במשקל יבש - תשקול יח' דרה"ם.

באופן, ש-תשעז' דרה"ם, במשקל יבש, הוא בקירוב, תקכ' דרה"ם, ($777 / 3 = 259$, $259 * 2 = 518$).

ויעויין שם עוד, שהביא את דברי הגה"ק רבינו חיים בנימין פונטריומולי זיע"א (בספרו הקדוש "פתח הדביר", ח"ב, סי' קצ', דף כ' ע"ד. ספר זה, לא מש משולחנו - של סבי מו"ר הגה"צ רד"י בר חן זיע"א), שכתב משמו של מוהר"ש ויטאל זיע"א:

ששיעור חלה, אף לדעת המקובלים, הוא, תקכ' דרה"ם.

והביא עוד, מדברי ה"כף החיים" זיע"א (או"ח, סי' תנו', סקט"ז):

שמדדו בירושלים, כלי המחזיק תקפ' דרה"ם - במים, וכשנתנו בו קמח, החזיק תקכ' דרה"ם.

והנה, על דברי ה"שולחן ערוך", בעניין שיעור עיסה המתחייבת בחלה - "ומנה
שמן וזקת מ"ג ביצים וחמש ביצה", כתב הגה"ק רבינו שבתי הכהן זיע"א ²⁶ :
"כמניין חלה,

ולרמז חומש, יש ה', בסוף תיבת חלה,

שהרי אי אפשר לכתוב ה', במניין מ"ג - אלא, בתיבת חלה,

שהרי, מיד פשתקח בידך מניין ה', נשאר בידך מניין ל"ח, והרי חלה".

ו. ובביאור דבריו הקדושים, כתב הגה"ק רבינו יהונתן אייבשיץ זיע"א ²⁷,
כדלהלן:

דהנה, מצינו אצל יעקב אע"ה ²⁸, שקרא למקום בית המקדש, בית א-ל,

וכמאמר הכתוב, "ויקרא את שם המקום ההוא בית אל, ואולם לוז שם העיר
לראשנה".

ולכאורה, הדברים צריך ביאור:

א. מפני מה, נקרא המקום בתחילה בשם "לוז"?

ב. מפני מה, שינה יעקב אע"ה את שמו?

ג. אחר ששינה יעקב אע"ה את שמו, מפני מה, הוצרכה התורה הקדושה,
להורות לנו, את שמו הראשון של המקום?

והנה, מצינו בדברי רבותינו ז"ל ²⁹, ש-ג' האבות הקדושים, כינו שם, למקום בית
המקדש:

אברהם אע"ה - קראו "הר",

יצחק אע"ה - קראו "שדה",

²⁶ בפירושו "שפתי כהן", על דברי השו"ע.

²⁷ בספרו הקדוש "יערות דבש", ח"ב, דרוש ד'.

²⁸ בראשית, כח' - כט'.

²⁹ מדרש שו"ט, בראשית, פרשה פא', ב'.

יעקב אע"ה - קראו "בית".

ומפני, שאברהם אע"ה, ויצחק אע"ה -

"³⁰ חשבו, כי מקום מקדש לה', לרוב קדושתו, כי שם נגלו הא-להים, אינו ראוי
לישב אדם,

רק לשרידים אשר ה' קראם,

וגם זה, בזמן מהזמנים, כאשר הוא באמת קדושת קודש הקודשים ³¹,

וכן חשבו, בכל הבית.

ולכך, קראו 'הר' ו'שדה', מובדל מישוב בני אדם,

ואיך יעבור בו אדם, במקום נורא כזה".

דהיינו:

שהשמות "הר" ו"שדה", באו להורות, שם של דבר מרוחק ונשגב, שאינו שייך
לכל.

"³² אומנם, יעקב, שישן שם,

השיג ברוח הקודש, שזה יהיה בית - לכל באי שם,

ושם יקבל ה' תפילתם, כי זה שער השמים".

ולפיכך, התפלל שלמה הע"ה, בזמן חנוכת בית המקדש ³³, שאפילו נוכרי, יוכל
לבוא אל בית המקדש, לשפוך את שיחו לפני ה',

"³⁴ ולכך, קראו יעקב בית,

³⁰ לשונו הקדוש והטהור של רבינו זיע"א.

³¹ היינו:

עבודת יום הכיפורים, אחת בשנה.

³² לשונו הקדוש והטהור של רבינו זיע"א.

³³ מלכים א', ח' - מא'.

³⁴ לשונו הקדוש והטהור של רבינו זיע"א.

מקום מוכן לבני אדם, ליוצא ובא שמה,

שפנו חסידיו, ברושים ביתה".

והנה, כתב הגה"ק רבי דוד קמחי זיע"א³⁵ :

ששורש המילה "לוז", הוא, נבדל.

ומכיוון שכך, בתחילה, נקרא שם המקום, "לוז",

להורות, שזה המקום, נבדל מבני אדם.

והנה, "חלה", פירושה, "חילול",

שעל ידי שמוציאים חלה מן העיסה, הרי העיסה מחוללת, ומותר להשתמש בה.

וממילא, נתקשה רבינו הש"ך זיע"א :

מכיוון ש"לוז", הוא שם המורה על הבדלה, וכך היה השם בראשונה,

היה ראוי יותר, לקרוא להפרשת חלה בשם "לוז", כי היא המבדילה בין החלק

הקדוש שבעיסה, לחולין שבה?

ואם תאמר, שהטעם שנקראת בשם "חלה", מחמת ששם זה עולה בגימטריא -

מגי', לְרַמֵּז על שיעור חיוב העיסה,

הלא, גם "לוז", עולה בגימטריא כך?

ובעל כורחך, שטעם הדבר שהיא נקראת בשם "חלה" :

הוא, מחמת שאותיות א-ה-ו-י, נבלעות בהגייתן, באותיות שלפניהן,

שכן, כאשר נכתוב "חֶלֶה", בניקוד המלא שלה -

גם אם נוריד, את האות ה' בסופה, תִּקְרָא המילה באותו אופן - "חֶלֶ",

שכן, האות ה', נבלעת באות ל' שלפניה.

ולפיכך, נקראת בשם זה דווקא, ולא בשם "לוז" :

שמכיוון שהאות ה', כביכול, אינה נצרכת,

³⁵ ב-"ספר השורשים".

באה אות זו, לרמז, על החומש הנוסף.

באופן, ששם "חלה", מורה, על שיעור מג' ביצים וחומש, במדויק.

ז. במסכת כתובות ³⁶, מצינו:

"בכה רבי יוחנן בן זכאי, ואמר, אשריכם ישראל -

בזמן שעושין רצונו של מקום, אין כל אומה ולשון שולטת בהם,

ובזמן שאין עושין רצונו של מקום, מוסרן ביד אומה שפלה -

ולא ביד אומה שפלה, אלא, ביד בהמתן של אומה שפלה".

והנה, כשאמר זאת רבי יוחנן בן זכאי, היה זה, בזמן שראה את בתו של נקדימון

בן גוריון מלקטת שעורים מתוך גללי בהמה,

ואמר לה רבי יוחנן בן זכאי, שזוכר הוא, שחתם לה בכתובתה, אלף אלפים דינרי

זהב מבית אביה, חוץ מבית חמיה.

ולכאורה, מהלשון "אשריכם ישראל" משמע, שזה נאמר גם בזמן שאינם עושים

רצונו של מקום,

והדבר צריך ביאור:

מה שייך לשון "אשריכם", בזמן שאינם עושים רצונו של מקום,

ובפרט, שאותו הלשון, נופל על עניין פורענות?

ח. ידועים ומפורסמים דברי רבותינו ז"ל ³⁷:

"אדם, חלתו של עולם",

והיינו:

שקודם שחטא אדם הראשון, הוא היה מובדל ומרומם, וכעניין חלה,

ולאחר שחטא, תפקידו, לתקן את עצמו, ולהיות מובדל ומרומם, וכעניין חלה ³⁸.

³⁶ סו' ע"ב.

³⁷ אבות דרבי נתן, (נוסחא ב', פרק ט', ופרק מב').

ולצורך כך, נתן לנו הבורא ית"ש את תורתו הקדושה, אשר באמצעותה אנחנו יכולים לתקן את אותו החטא, ואף להיות מובדלים ומרוממים. וכדלהלן.

א. על מאמר הכתוב ³⁹, "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים, אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", כתב הגה"ק רבינו חיים סינאוני זיע"א ⁴⁰:

שנוטריקון המילה "בְּרֵאשִׁית", היא, אותיות "שָׁב-יִרְאֵת",

והנה, המילה "יִרְאֵת", עולה בגימטריא 611,

וכמו כן, המילה "תּוֹרָה", עולה בגימטריא 611.

ללמדך, שהרוצה לשוב בתשובה שלימה על חטאיו, ולהיות ירא שמיים,

צריך לעסוק בתורה הקדושה, אשר היא מכפרת על כל עוונותיו.

ב. בטעם הדבר, שגדול כוח התורה משאר המצוות, להכניע את היצר הרע, כתב גאון עוזינו - הרב חיד"א זיע"א ⁴¹:

"דע, כי בשעה שאכל אדם הראשון מעץ הדעת, נהנו כל אבריו, חוץ מן הקנה,

לפי שלא דיבר בעת האוכל.

אבל, חוה אמנו, דברה בעת אכילתה ⁴², ופגמה אפילו הקנה שלה.

ואפשר, אני אומר -

³⁸ וכמו שנתבאר לעיל באותיות ה'ו'.

³⁹ בראשית, א' - א'.

⁴⁰ בספרו הקדוש "עטרת תפארת" (בראשית, א' - א').

⁴¹ בספרו הקדוש "דברים אחדים", דרוש יג',

וכמו כן, בספרו הקדוש "דבש לפי", מערכת ש', אות ו'.

⁴² שאמרה לאדם הראשון לאכול,

וכמאמר הכתוב (בראשית, ג' - יז):

"וְלָאָדָם אָמַר, כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ, וְתָאָכַל מִן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ, לֵאמֹר, לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבְרֶיךָ, בְּעֵצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה, כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ."

כי למה הנשים אינם בכלל לימוד התורה, כיוון שהקנה שלהם חס ושלוס פגום, כידוע מדבריו ז"ל.

אבל האנשים, אשר לפני הש"ס הם נגשים, נאה ויאה להו לימוד התורה, כי הקנה שלהם אינו פגום".

וביאר בזה מהר"י קורין זיע"א⁴³, רבו של הגה"ק רבי חיים סינואני זיע"א:

דהנה, אמרו רבותינו ז"ל⁴⁴, "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש",

והנה, "מנוול", עולה בגימטריא 132,

והיצר הרע, אשר הוא סמא"ל, עולה בגימטריא 132 - עם הכולל.

ללמדך, שהיות והאדם שייך בדברי התורה הקדושה, מחמת שלא פגם את הקנה שלו,

ממילא, כאשר יפגע בו ה"מנוול" שהוא היצר הרע, התיקון היחיד שיש לעשות עמו, הוא, למושכו לבית המדרש -

על ידי עסק התורה הקדושה, בקדושתה ובטהרתה.

ג. בעומק העניין, כתב הגה"ק בעל "אגלי טל" זיע"א⁴⁵, משמו של אביו הגה"ק בעל "אגודת אזוב" זיע"א:

שעל חטאים של שז"ל ו-פגם הברית, אין מועילה תשובה רגילה.

שכן, תשובה על חטאים רגילים, נעשית על ידי ליבו של האדם,

וכמאמר הכתוב⁴⁶, "הַשְׁמֵן לֵב הָעַם הַזֶּה, וְאַזְנֵי הַכֶּבֶד, וְעֵינָיו הַשֶּׁעַ, פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע, וּלְבָבוֹ יִבִּין, וְשָׁב וּרְפָא לוֹ".

ומה שאין כן, בעניין חטאים של שז"ל ו-פגם הברית,

⁴³ בספרו הקדוש "מחמדי שמים", ח"ב, עמודים שכו'-שכז'.

⁴⁴ קידושין, ל" ע"ב.

⁴⁵ בהקדמתו לספרו.

⁴⁶ ישעיה, ו' - י'.

הבאים מן קלקול המוח, ואינם תלויים בקלקול הלב.

ולפיכך, התיקון לחטאים אלו, נעשה, אך ורק על ידי יגיעת המוח - של לימוד התורה הקדושה, ובכך מתקיימת טהרתו.

ד. מעתה, נשכיל ונבין, את דבריו הקדושים של אדונינו הרמב"ם זיע"א ⁴⁷ :

"גְּדוּלָה מְכֹל זֹאת אָמְרוּ, יִפְנֶה עֲצָמוֹ וּמַחְשָׁבָתוֹ לְדַבְּרֵי תוֹרָה, וַיִּרְחִיב דַּעְתּוֹ בַּחֲכָמָה,

שֶׁאֵין מַחְשָׁבֶת עֲרִיזוֹת מִתְגַּבְּרֶת, אֶלֶּא, בְּלֵב פָּנוּי מִן הַחֲכָמָה".

והנה, לאור כל זאת, נביא בזה ב' פסוקים, העוסקים בעניין ההתקדשות וההבדלה, על ידי עסק התורה בקדושתה ובטהרתה. וכדלהלן :

א. "וְעַתָּה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקִלִּי, וּשְׁמַרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי, וְהֵייתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים, כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ. וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ, אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" ⁴⁸.

ב. "וְהֵייתֶם לִי קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה, וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים, לְהִיּוֹת לִי" ⁴⁹,

ויעויין מה שכתב בזה רש"י הקדוש :

"אם אתם מובדלים מהם, הרי אתם שלי,

ואם לאו, הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו".

ט. מעתה, נשכיל ונבין :

א. מילת "חלה", עם ג' אותיותיה, עולה בגימטריא למניין 46,

וכמו כן, מילת "אדם", עם הכולל, עולה בגימטריא למניין 46.

ב. על ידי חטאו של אדם הראשון, גרם אדם הראשון פירוד מ-אָלוֹפו של עולם,

⁴⁷ פכ"ב מהלכות איסורי ביאה הכ"א.

⁴⁸ שמות, יט', ה' - ו'.

⁴⁹ ויקרא, כ' - כו'.

וממילא, נפרדה מילת אדם, והייתה למילת דם,

ועל ידי כך, באו לעולם: דם נדה של חוה, ושפיכות דמים של קין והבל.

ג. בטעם הדבר, שהמרגלים הוציאו את דיבת הארץ רעה, כתב ה"זוהר הקדוש" ⁵⁰ :

"אמאי נטלי עיטא דא?

אלא, אמרו, אי ייעלון ישראל לארעא, נתעבר אנו מלמהוי רישיו, וימני משה רישיו אחרנין,

דהא אנו זכינן במדברא למהוי רישיו, אבל בארעא לא נזכי.

ועל דנטלי עיטא בישא לגרמייהו, מיתו אינון, וכל אינון דנטלן מלייהו" ⁵¹.
והיוצא מדבריו הקדושים:

ש- "תאוות הכבוד" הנעוצה במידת "צרות עין", אשר היתה בהמרגלים,

היא שגרמה להם לחטוא בלשונם, ולדבר על הארץ דברי לשון הרע.

ד. רבותינו ז"ל ⁵², עשו הקבלה בין חלומו של יעקב אע"ה ובין נתינת התורה הקדושה על ידי משה רע"ה, וכדלהלן:

"והנה סלם" ⁵³ - זה סיני, אותיות דדין הוא אותיות דדין ⁵⁴.

⁵⁰ חלק ג', דף קנח' ע"א.

⁵¹ ותרגום דבריו הקדושים, כך הוא:

מדוע נטלו עצה זו?

אלא, אמרו, אם יכנסו ישראל לארץ, יעבירו אותנו מלהיות ראשים, וימנה משה ראשים אחרים,

שהרי אנו זכינו במדבר להיות ראשים, אבל בארץ לא נזכה.

ועל שלקחו עצה רעה לעצמם, מתו הם וכל אותם שלקחו דבריהם.

⁵² בראשית רבה, פרשה סח', יב'.

⁵³ בראשית, כח' - יב'.

⁵⁴ היינו:

וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים⁵⁵ - עַל שֵׁם יָרָכְבּ אֱלֹהִים רַבְתִּים, אֶלְפֵי שְׁנָאן⁵⁶,
וְלַמְדָּנוּ לְנִבְיָאִים שְׁנִקְרָאוּ מְלֹאכִים, דְּכָתִיב⁵⁷, 'וַיֹּאמֶר חֲגִי מְלֹאךְ ה', בְּמִלְאָכֹת ה',
לְעַם'.

וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים⁵⁸ - זֶה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן.
יְעֻלִים⁵⁹ - 'וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים'⁶⁰.
יְוִרְדִים⁶¹ - זֶה מֹשֶׁה, 'וַיִּרְדַּם מֹשֶׁה'⁶².
וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עָלָיו⁶³ - 'וַיִּרְדַּם ה' עַל הַר סִינַי, אֶל רֹאשׁ הַהָר'⁶⁴.
וּבִיָּאָר בְּזֶה, הַגְה"ק רַבִּינוּ מֵרַדְכִי הַכֹּהֵן זִיע"א⁶⁵:
'עֲנִיין זֶה הַמֵּאמֵר, הוּא כְּמוֹ שֶׁאֵמְרוּ חַז"ל⁶⁶, 'רֹאשׁ הַיָּה יַעֲקֹב שְׁתִּינְתָּן תּוֹרָה עַל
יָדוֹ, אֵלָּא, שֶׁלֹּא הָיוּ שִׁישִׁים רִיבּוּא',

מילת "סלם", ומילת "סיני", עולים כל אחד בגימטריא למניין 130.

⁵⁵ בראשית, כח' - יב'.

⁵⁶ תהילים סח' - יח'.

⁵⁷ חגי, א' - יג'.

⁵⁸ בראשית, כח' - יב'.

⁵⁹ בראשית, כח' - יב'.

⁶⁰ שמות, יט' - ג'.

⁶¹ בראשית, כח' - יב'.

⁶² שמות, יט' - יד'.

⁶³ בראשית, כח' - יג'.

⁶⁴ שמות, יט' - כ'.

⁶⁵ בספרו הקדוש "שפתי כהן", על התורה, (בראשית, כח' - יב').

⁶⁶ בראשית רבה, פרשה כד', ה'.

ועיין שם, שהביאו רבותינו ז"ל מימרא זו, על "אדם הראשון".

וכן הוא אומר ⁶⁷, 'תִּנְרָה צְנֹה לָנוּ מִשָּׁה, מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב' - קְהֵלֶת יִשְׂרָאֵל לֹא נֹאמֵר, אֲלֵא יַעֲקֹב'.

לזה, נראה לו המראה הזה, לומר לו, שהכל תלוי בו,

וכן הוא אומר ⁶⁸, 'כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהוָה, יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ, לֹאמֵר, שֶׁהַבְּחִירָה הִיְתָה בִיעֲקֹב, שְׁתִּינְתָן תּוֹרָה עַל יְדוֹ,

אֲלֵא, שֶׁסְּגוּלַת הַתּוֹרָה, יֵשׁ בָּהּ שִׁישִׁים רִיבּוֹא אוֹתִיּוֹת ⁶⁹, וְיִשְׂרָאֵל הֵם שִׁישִׁים רִיבּוֹא.

ולזה מראים הכתיבה ⁷⁰, כְּדִי שֶׁתִּשָּׂאֵב הַנִּשְׁמָה חַיּוֹת מִן הָאוֹת שֶׁכִּנְגְדָהּ, שֶׁכֵּל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵם רִמּוּזִים בְּאוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה,

לפִּיכֶךְ, סִפֵּר תּוֹרָה שֶׁחָסֵר אוֹ יֵתֵר - אוֹת אַחַת, פִּסּוּל.

לזה אמר ⁷¹, 'יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ' - עַד שֶׁיְהִיּוּ שִׁישִׁים רִיבּוֹא, וְתִשָּׂאֵב נִשְׁמַתָּם מֵאוֹתֵיּוֹתֶיהָ, כְּדִי שֶׁיְהִיָּה לְהֵם חַיִּים,

ולזה אמר גם כן 'וְהִיָּיְתָם לִי סִגְלָה' ⁷² - שְׁאוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם שִׁישִׁים רִיבּוֹא, וְנִשְׁמוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵם שִׁישִׁים רִיבּוֹא, וְהַתּוֹרָה הִיא שְׁמוֹתֵיּוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִם כֵּן, הַכֵּל דָּבַר אַחַד".

ברם, להמתבאר לעיל באות ג', בעניין "שופריה דיעקב, מעין שופריה דאדם הראשון", יתבאר הדבר לנכון.

⁶⁷ דברים, לג' - ד'.

⁶⁸ תהילים, קלה' - ד'.

⁶⁹ כתב גאון עוזינו - הרב חיד"א זיע"א (בספרו הקדוש "מדבר קדמות", מערכת י', אות ח'), משמו של זקנו בעל "חסד לאברהם" זיע"א:

שהוא כאשר סופרים את כל האותיות, במילויים ובמילויי מילויים.

⁷⁰ היינו:

הגבהה בהוצאת ספר התורה מן היכל.

⁷¹ תהילים, קלה' - ד'.

⁷² שמות, יט' - ה'.

עוד כתב רבינו זיע"א :

שכאשר נוריד את האות ע', משמו של יעקב אע"ה,

אזי, ישארו האותיות י-ב-ק.

והנה, האות ע', עולה בגימטריא כמניין מילת "סוד".

וממילא, מילת "יעקב", עולה בגימטריא כמניין סוד יב"ק, וכמניין בקי סוד.

והנה, שמות הקודש: אהי"ה - יהו"ה - אדנ"י, עולים בגימטריא למניין יב"ק,

וכמו כן, שמות הקודש: יהו"ה - אלהים, עולים בגימטריא למניין יב"ק.

ה. חטאו של אדם הראשון, נגרם כתוצאה מן ה"עין",

וכמאמר הכתוב ⁷³, "וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה, כָּל עֵץ נִחְמָד לְמַרְאֵה וְטוֹב לְמַאֲכָל, וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הֶגְן, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע",

וכמאמר הכתוב ⁷⁴, "וַתֵּרָא הָאִשָּׁה, כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל, וְכִי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַיִם, וְנִחְמָד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל, וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל, וַתִּתֵּן גַּם לְאִשָּׁה עִמָּהּ, וַיֹּאכְלוּ".

והנה, כאשר נענש אדם הראשון בעבור חטאו זה, הוא פרש מן האשה במשך קל' שנים ⁷⁵, ופגם בעצמו ⁷⁶.

ו. כתב רבינו האר"י הקדוש זיע"א ⁷⁷ :

"קין - הוא זוהמת הנחש, וְהֶבֶל - הוא מסטרא דאדם.

פירוש הדברים הם כך -

כי על ידי חטאו של אדם הראשון, נתערב טוב ברע, ויצאו קין והבל, שניהם מורכבים מטוב ורע,

⁷³ בראשית, ב' - ט'.

⁷⁴ בראשית, ג' - ו'.

⁷⁵ עירובין, יח' ע"ב.

⁷⁶ שם.

⁷⁷ בספרו הקדוש "שער הגלגולים", הקדמה לח'.

אלא, שקין רובו רע מזוהמת הנחש, והבל רובו טוב מצד אדם - ומיעוטו רע מצד הנחש.

אבל, חלק קין הטוב, הוא דבר גדול במאוד מאד,
לסיבה שהיה בכור, ולקח הבכורה של חלק הטוב ...
ואחר כך כשיצאו יעקב ועשו, היו בסוד הבל וקין,

וכשנולדו, נולד יעקב⁷⁸, 'וַיֵּדֹז אַחֲזֵת בְּעֵקֶב עֵשָׂו', הוא אותו חלק הטוב של הבכורה, שלקח עשו, שהיה הטוב של קין שנתערב עם הרע."

ז. על מאמר הכתוב בפרשתן⁷⁹, 'וְלֹא תַתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם',
דרשו רבותינו ז"ל⁸⁰:

" וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם - זה הרהור עבירה",

ובביאור העניין, כתב רבינו הרי"ח הטוב זיע"א⁸¹:

"נראה לי, 'אַחֲרֵי' לשון אַחֲרֵי, "

רצונו לומר, אחורי עין' יש אותיות 'סטס'⁸², לשון סטימה,

שהוא הרהור הבא מן השטן, כי שטן וסטס חד הוא",

והיינו:

שכל פעולת הרהורי העין, באים לאדם באמצעות השטן,

⁷⁸ בראשית, כה' - כו'.

⁷⁹ במדבר, טו' - לט'.

⁸⁰ ברכות, יב' ע"ב.

⁸¹ בספרו הקדוש "בן יהודע", שם.

⁸² היינו:

האות הקודמת לאות ע' של עין, היא האות ס',

והאות הקודמת לאות י' של עין, היא האות ט',

והאות הקודמת לאות נ' של עין, היא האות מ'.

היושב מאחוריו בבחינת "אחוריים", ומנסה להביאו לידי "סטימה" ברוחניות, בכדי להכניעו מכוח יעקב - הַבֵּל, שהוא בחינת הקדושה של אדם הראשון, ולהביאו אל כוח עשיו - קין, שהוא בחינת הטומאה של אדם הראשון.
ח. מילת "סוד", עולה בגימטריא למניין האות ע', ומילת ע' במילואה - עין, עולה למניין 130, הַמְכֹּנִים כנגד אדם הראשון. והנה, תיקון לחטא אדם הראשון, נעשה, באמצעות מילת "סֶלֶם", ומילת "סיני", אשר כל אחד מהם, עולה למניין 130.
ללמדך:

שאדם אשר הוא עסוק בדברי התורה הקדושה, אשר ניתנו ב-"הר סיני", הרי הוא עולה מעלה מעלה ב-"סולם", ומתקן את חטא אדם הראשון, ומקשר את עצמו ל-נר"ן שלו, כרצון הבורא ית"ש.
ט. מילת "חלה", עולה בגימטריא קטנה למניין 16, וכמו כן, מילת "עין", עם ג' אותיותיה, עולה בגימטריא קטנה למניין זה.
ללמדך:

שכשם ש-"חלה" יוצרת הבדלה בין טמא לטהור⁸³, כך שמירת העיניים מזככת את האדם ומבדילה אותו בין טמא לטהור, והוא הוא, עניין המרגלים אשר הוציאו את דיבת הארץ רעה, בעניין "צרות עין" אשר היתה בהם, והביאה אותם לחסרון ההבדלה בין טמא לטהור.
י. עניין "עמלק", הנמצא בפרשתו, וכמאמר הכתוב⁸⁴, וַיֵּרֶד הָעֶמְלָקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּהַר הַחִוּי, וַיִּכּוּם, וַיִּכְתּוּם עַד הַחֶרְמָה, בא ללמדינו: שכשם שאין הכסא שלם, כל זמן שזכרו של עמלק לא נמחה מתחת השמים⁸⁵,

⁸³ וכמו שנתבאר לעיל באותיות ה'ו'.

⁸⁴ במדבר, יד' - מה'.

⁸⁵ רש"י, שמות, יז' - טז'.

כך, כל זמן שלא נהיה בְּדָלִים מן הגשמיות, ונגרום להתקדשות הגשמיות על ידי התדבקות ברוחניות⁸⁶, לא יהיה הכסא שלם⁸⁷.

ולפיכך⁸⁸, "מִלְחָמָה לַ-ה' בְּעַמְלֶק, מִדֶּר זֶר".

ו. ומעתה, נשכיל ונבין. כדלהלן:

א. במאמר הכתוב בפרשתן⁸⁹, "רְאֵשִׁית עֲרֹסְתְּכֶם, חֶלֶה תְּרִימוּ תְרוּמָה, כְּתְרוּמַת גֶּרְוֶן כֵּן תְּרִימוּ אֹתָהּ", נראה לבאר:

שהדבר הראשון, אשר מוטל על האדם להתקדש בו מקטנותו⁹⁰,

הוא עניין "שמירת העיניים", הנרמז במילת "חלה"⁹¹.

ודבר זה, אשר יקיימו האדם בבחינת "תְרוּמָה",

יגרום לו, להתקדש ולהתרומם בעבודת ה',

וממילא, להיות נבדל כפי שהיא אדם הראשון קודם לחטא⁹², ובזה יתקן את אותו החטא ואת כל הנסבב ממנו.

ומה נמלצו בזה, דבריו של הגה"ק רבינו מאיר אביחצירא זיע"א, על מאמר הכתוב⁹³, "וַיִּשְׁאַל אֶת אֲנָשֵׁי מְקֻמָּהּ, לֵאמֹר, אֵיזָה הַקְּדוּשָׁה, הוּא בְּעֵינַיִם עַל הַדָּרֶךְ, וַיֹּאמְרוּ, לֹא הִיְתָה בְּזָה קְדוּשָׁה":

⁸⁶ וכמו שנתבאר לעיל באות ג'.

⁸⁷ כנ"ל.

⁸⁸ שמות, יז' - טז'.

⁸⁹ במדבר, טו' - כ'.

⁹⁰ שכן, מילת "עֲרֹסְתְּכֶם", מתפרשת בעניין ערש ומיטה,

והיינו, מזמן קטנותו של האדם.

ועיין עוד מה שנתבאר בזה לעיל באות ב'.

⁹¹ וכמו שנתבאר לעיל באות ט', בסעיף קטן ט'.

⁹² וכמו שנתבאר לעיל באות ז'.

⁹³ בראשית, לח' - כא'.

"אֵיךְ הַקְדֵּשָׁה", הֵיכֵן נִמְצָאת הַקְדוּשָׁה?

"הוּא בְּעֵינַיִם", הֵינּוּ, אֲצֵל אוֹתוֹ שְׁשׁוֹמֵר אֶת עֵינָיו וּמִקְדָּשִׁים.

ב. וכמו כן, יובן מאמרו של רבן יוחנן בן זכאי ⁹⁴, "אשריכם ישראל!":

שכן, מילת "אשריכם", היא מלשון "רִאשִׁית" הנאמרת במצוות "חלה" ⁹⁵,

אשר בה נרמז עניין "שמירת העיניים" ⁹⁶.

ללמדך, שכל זמן שהאדם מתקדש בשמירת עיניו, ובהיותו נבדל ומרומם,

אזי, הוא מתחבר ל-אֵלּוֹפוֹ של עולם,

וממילא, הוא מחבר את עיניו הגשמיים אשר הם בבחינת דָם, אל הקדושה,

ויוצר את שם אָדָם שבו ⁹⁷.

ברם, כאשר חלילה וחס אין האדם עושה זאת,

אזי, אין הוא דומה לאומות העולם אשר הם בבחינת דָם ⁹⁸,

אלא, הוא נעשה ליצירה חדשה, אשר איננה אָדָם ואף איננה דָם!

ומשכך, נעשה אותו האדם, בבחינת "פְּעֻרָעַר בְּעֶרְבָה" ⁹⁹,

אשר אינו שייך במהותו אל עם ישראל, ואף לא אל שאר אומות העולם!

ואם כן, בשעת נפילתו אל שערי הטומאה, הוא אינו יכול להתחבר אל אומות

העולם,

ומצב שכזה, גורם לו להרהורי תשובה, ולחזרה אל כור מחצבתו,

ומשכך, אין לך "אשריכם ישראל" גדול מזה!

⁹⁴ וכמו שנתבאר לעיל באות ז'.

⁹⁵ במדבר, טו' - כ'.

⁹⁶ וכמו שנתבאר לעיל באות ט', בסעיף קטן ט'.

⁹⁷ וכמו שנתבאר לעיל באותיות ג'-ד'.

⁹⁸ וכמו שנתבאר לעיל באותיות ג'-ד'.

⁹⁹ ירמיה, יז' - ו'.

ובוודאי, שכאשר נתקדש בדברים אלו, ונהיה מובדלים ומרוממים, יתקיימו בנו הכתובים:

"וְעַתָּה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקִלִּי, וְשִׁמְרֶתֶם אֶת בְּרִיתִי, וְהֵייתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים, כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ. וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ, אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"^{100 101}.

"וְהֵייתֶם לִי קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה, וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים, לֵהִיוֹת לִי"¹⁰².
וכמו כן, נזכה בזה לדבריו של רש"י הקדוש¹⁰³:

"אם אתם מובדלים מהם, הרי אתם שלי",

שכן¹⁰⁴, **"בזמן שעושין רצונו של מקום, אין כל אומה ולשון שולטת בהם"**.

יתן ה' יתברך, ונזכה לזה. אמן.

¹⁰⁰ שמות, יט', ה' - ו'.

¹⁰¹ ואפשר לבאר בזה:

שעניין "ממלכת כהנים", הוא כמו שנתבאר לעיל באותיות ג'-ד', בבחינת "כהן גדול".

¹⁰² ויקרא, כ' - כו'.

¹⁰³ ויקרא, כ' - כו'.

¹⁰⁴ כתובות, סו' ע"ב.

וכמו שנתבאר לעיל באות ז'.

הלימוד, מוקדש לרפואתם השלימה, של:

הרב רפאל פנחס בן מרים רמו

רפאל מנחם בן רות רדואה

הרב יוסף בן רחל

חיים נתן צבי בן שרה

מרדכי בן רינה

מאיר בן נעמי

אליהו לוזון בן גד

~~~~~

שושנה סולטנה בת מרים

שרה בת סוליקא

דינה בת סוליקא

אסתר בת תמר

שרית בת גילה

פאני פרחה בת רחל

לזיכרון עולם בהיכל ה'

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- הגה"צ רבי דוד מסעוד עובדיה בן אסתר זיע"א
- הגה"צ רבי חיים וואלקין בן צביה זיע"א
- הגה"צ רבי משה איבגי בן אסתר זיע"א
- הגה"ק רבי שלמה אסולין בן שמחה (שתח"י) זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- צורי (צורישדי) גניש ז"ל בן יולנדה תחי'
- אפרים (אפי) ביתן בן קונפיטה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל

~~~

- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת מרים רמו עובדיה בת אסתר ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- נחמה נעמי דידי (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוגי) בת גרסיה ע"ה
- חנה בת ליליאן ע"ה
- חנה אילוז בת פרחא ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה

לעילוי נשמתם הטהורה

של כל הקדושים והקדושות אשר נרצחו על קידוש ה'

במלחמת שמחת תורה תשפ"ד